

GHANA IN 12 VERHALEN deel 1

De onderstaande verhalen zijn eerder gepubliceerd op de Facebook pagina van de cdf mavo in Spijkenisse. De verhalen gaan over gebeurtenissen die we tijdens een studiereis naar Ghana meemaakten. Deze studiereis voor aardrijkskunde docenten vond plaats in oktober 2013 en werd georganiseerd door Hanneke Maasland, docente aardrijkskunde aan de Hogeschool van Rotterdam.

1 HET VERHAAL VAN DE BANDENPLAKKERS

Dit verhaal speelt zich af in Tamale, een stad in het noorden van Ghana. We moesten daar zijn omdat we met de bus 2 lekke banden hadden. We zaten langs de weg onder een boom, daar waar de banden gerepareerd werden en als je daar dan 3 uur zit zie je van alles.

De zoon van de automonteur kwam net in zijn uniform van school, hij verkleedde zich en ging banden plakken. Hij gebruikte een halve autoband als emmer. Ondertussen zag ik twee mannen met behulp van een gieter hun handen en voeten wassen, blijkbaar waren zij moslims, twee andere mannen waren aan het bidden op een matje naast een stapel banden. De vader van het jongetje was met veel kracht met hamer en beitel onze kapotte band aan het verwisselen. Alle onderdelen van het leven zie je hier op een heel natuurlijke manier naast elkaar.

2 BOLGATANGA, EEN DORP IN NOORD GHANA

Wij bezochten een dorp in Noord Ghana dicht bij de grens van Burkino Faso. Het is een dorp met een chieft, die ons graag wil ontvangen. In Ghana is het de gewoonte dat de chieft zijn verhaal vertelt aan zijn 'spreker', die het dan weer aan ons vertelt. De chieft wil voor zijn ontvangst natuurlijk wel betaald worden.

In deze streek werden vroeger door de Ashanti, een Ghanese stam, mensen geroofd om als slaven verkocht te worden aan de Europeanen. Deze mensen werden dan afgevoerd naar de kust van Ghana (zo'n 700 km lopen!), om te worden verscheept naar Amerika. Je ziet nog steeds aan de bouw van de huizen dat deze mensen zich wilden verdedigen tegen de Ashanti. De daken zijn plat en van leem en niet van stro, de huizen konden daardoor niet makkelijk in de brand gestoken worden door de Ashanti!

De mensen zijn hier animistisch. Door middel van dierenoffers proberen ze de voorouders goed te stemmen, zodat zij goed voor de mensen zullen zorgen. Terwijl de gids vertelt over het geloof gaat zijn telefoon af. Voor ons een tegenstelling, maar voor hem niet. Een eenvoudig traditioneel bestaan gaat voor de Ghanezen goed samen met het hebben van een auto (de chieft heeft een 4w-drive), panelen voor zonne-energie en het gebruik van een mobiele telefoon. De Ghanezen gebruiken hun telefoon ook vaak voor het doen van betalingen!

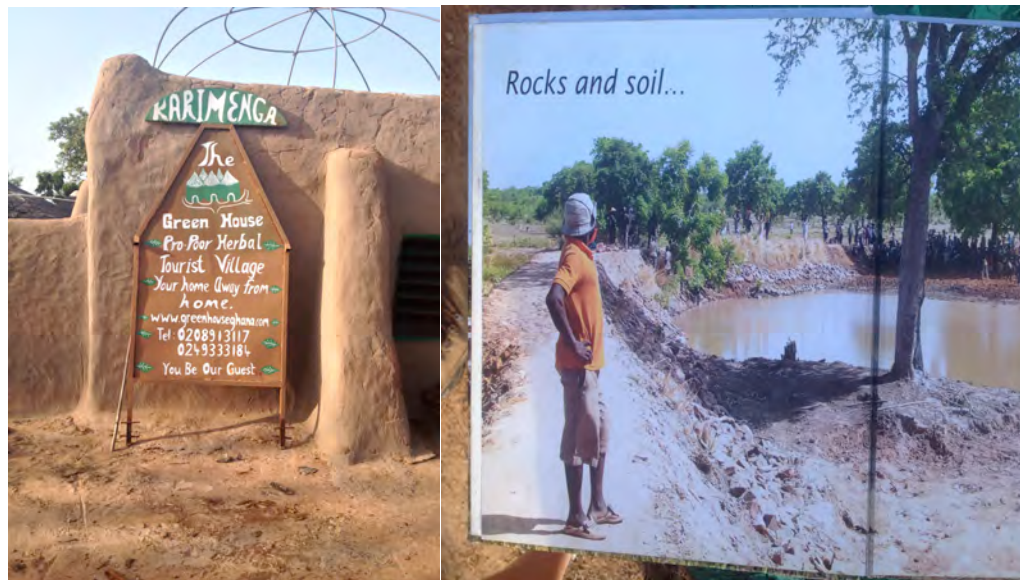
3 IBRAHIM EN DE NEELTJE JANS

We hebben 2 nachten in Noord Ghana in Karimenga geslapen, een "appartementencomplex" voor eco-toerisme. Ik heb daar met Ibrahim gesproken, de leider van dit project. Hij wil dat de jongeren hier een andere mentaliteit krijgen, ze moeten het gevoel krijgen dat ze wat kunnen bereiken als ze daarvoor een inspanning doen. De jongste kinderen bijvoorbeeld verzorgen konijnen. Met de opbrengst kan het schoolgeld door hen zelf betaald worden.

Een ander project van Ibrahim heet 'Neeltje Jans'. Hij is een keer in Nederland geweest en heeft daar de deltawerken in Zeeland bezocht. Hij zag daar een volk dat de kracht had om een groot probleem dat ze met water hadden, op te lossen. Zijn dorpingen hebben ook een probleem met water. Ze hebben daar niet te veel, maar een te kort aan water. Door een dam aan te leggen in de rivier houden ze het water vast zodat ze in het droge seizoen ook water hebben om groentes te verbouwen. Als inspiratie heeft hij de film 'de storm' gedraaid voor de dorpsgenoten; hij heeft een ontwikkelingsorganisatie gevraagd om de maaltijden te sponsoren voor de boeren die aan de dam

werkten. Nu is de dam klaar, dus ze hebben ook in het droge seizoen water voor irrigatie. Door de opbrengsten van het 'appartementencomplex' hebben ze nu ook genoeg geld om een tractor te kopen, zodat ze de landerijen beter kunnen omploegen.

Meer info <http://greenhouseghana.com>

4 DE MOSKEE VAN LARABANGA

De mensen in Ghana zijn ongelooflijk vriendelijk. Als Ghanezen contact met mij maken heb ik meestal niet het gevoel dat ze iets van mij willen, maar soms gaat het anders.

In Larabanga, in het midden van Ghana, staat de oudste moskee van Ghana. Als je uit de bus stapt stapt kan het gelijk al mis gaan. Iedereen wil je gids zijn en dat maken ze niet op een al te vriendelijke manier duidelijk. Uiteindelijk vinden we de officiële gids die tegen betaling heel graag de geschiedenis van de moskee wil vertellen. Volgens de overlevering is de stichter van de moskee in de dertiende eeuw uit Medina in Arabië vertrokken met de opdracht om een moskee te stichten in Afrika, nadat hij twee rivieren zou zijn overgestoken. Zo kwam hij in Larabanga terecht. Deze verhalen zijn natuurlijk nooit opgeschreven. Ze werden van vader op zoon doorgegeven .

Ik vroeg of er iemand van het dorp al eens op bedevaartstocht naar Mekka geweest was. Het bleek dat de opa van de gids in de jaren 70 van de vorige eeuw als eerste is gegaan. Hij reisde over land en was maanden onderweg. Dit jaar waren er 10 dorpsgenoten gegaan en ze gingen nu natuurlijk met het vliegtuig.

De gids wilde op het laatst nog graag dat we geld gaven voor de school,

de sfeer werd daardoor een beetje onaangenaam. Later in de bus praatten we nog even na en toen bleek dat het dorp heel boos is op de buitenwereld. De Ghanese regering had hun land afgepakt. Dit dorp ligt namelijk bij de ingang van een wildpark, dus het vee van de dorpingen mocht daar niet meer komen. Die onvrede is zo sterk toegenomen dat een reisgids over Ghana zelfs een hele bladzijde wijdt aan negatieve berichten van toeristen. De dorpingen hebben ongetwijfeld een punt, maar blijkbaar pakken ze het niet zo handig aan, door zo onvriendelijk met toeristen om te gaan.

